

— Кждѣ е спуска, юнаци? попитахъ азъ войницитеѣ, сѣдѣвши при огъня. Единъ отъ тѣхъ се вдигна отъ мѣстото и надникна да ми види погонитѣ.

— Ей тамъ, ваше благородие, се обади войника, като указа съ ржка. Заповѣдайте, азъ ще ви покажа. Но нищо се не види: тъмно . . . Осторожно, осторожно ваше благородие, тукъ е урвата.

И наистина 3—4 крачки напредъ бѣше урвата, долу отъ която говоряха войниците и тегляха едвамъ що спустнатото орждие. Тамъ же по-нататкъ на бѣлия снѣженъ фонъ се чернѣеше нѣщо — види се, спустнатитѣ орждия. Повече нищо се не видѣше. Подиръ се върнахъ при дружината, гдѣто сварихъ офицеритѣ около огъня, на който топляха въ чайника снѣгъ за чай.

— Какво би станало, ако една шепа рѣшителни турци биха ни нападнали? въпросително забѣлѣжи Сокалски.

— Нима тѣ сж луди въ такова врѣме да ни нападатъ? отговори майоръ Чилиевъ.

Мнозина отъ опълченцитѣ, които бѣха налѣгали около огъня, бѣха загрупани съ снѣгъ. Часътъ бѣше миналъ 12, когато и ний налѣгахме, кой гдѣто намѣри. Азъ лѣгнахъ около единъ огънь, като се увихъ въ шинеля и мушамата, а за възглавница този пхтъ ми послужи меккия снѣгъ. Разбира се, при такава обстановка и дума не можеше да става за добъръ и спокоенъ сънъ. Най-много мръзняха краката.

— Неужели прѣзъ тѣзи отвѣсна и висока около 7—8 аршина скала сж минали войници, коне и планинската батарея и ще мине още полската батарея? се питахме офицеритѣ, сутринъта на 27-и Декемврий, когато доде редъ и за насъ да се спущае.

При това азъ си помислихъ, че ако ми бѣха задали задача да прѣкарамъ прѣзъ този пхтъ войска и ако бѣхъ я рѣшилъ въ смисълъ, че може да се прѣмине прѣзъ тѣзи скала съ тритѣ рода оржиие, то навѣрно экзаменаторитѣ ми щѣха да ме осмѣятъ.

На разсъмнувание се зачуха долу, по направление къмъ с. Химитлии, пушечни гърмежи, които все повече и повече се учестяваха. Дружинитѣ бѣха готови да трѣгнатъ, но тамъ на скалата се спущаха още коне отъ планинската батарея и рак-